

σε αυτά τα έργα τέχνης. Η γλώσσα όμως του μιλιταρισμού και οι εθνικές αφηγήσεις δεν είναι άλλη από τη γλώσσα της κυριαρχίας, κι' εμείς δεν μάθαμε ποτέ να την μιλάμε, όσο πειστικά κι αν προσπαθούν να μας την πλασάρουν ΜΜΕ, εκπαιδευτικά ιδρύματα και εθνικός συρφετός.

Όταν η ελευθερία γίνεται παράνομη, μόνο οι παράνομοι είναι ελεύθεροι

Σε πείσμα των ζοφερών καιρών, εμείς διαλέγουμε να μην συστρατευόμαστε με κρατικές επιταγές και επιστημονικές αυθεντίες. Εντοπίζουμε την κρατική επέμβαση σε κάθε πτυχή της ζωής μας και αρνούμαστε να ποινικοποιήσουμε τους/τις γύρω μας, την ώρα που οι καταπιεστές επιχειρούν να επιβάλλουν μαζική κοινωνική επιτήρηση. Απέναντι στον ατομικισμό αντιπροτείνουμε τη συλλογική ζωή, διαχειριζόμαστε συλλογικά το φόβο και αποδομούμε την αφήγηση της κυριαρχίας, αντιτάσσοντας το δίκαιο των αγώνων μας. Προτάσσουμε την αυτοοργάνωση, την απειθαρχία και την Αλληλεγγύη.

Αρνούμαστε να ακούσουμε πως πρέπει να ζήσουμε και απαντάμε με τους δικούς μας όρους: σπάμε τις απαγορεύσεις στο δρόμο με παρεμβάσεις και διαδηλώσεις, γεμίζουμε τις πόλεις με τα δικά μας περιεχόμενα. Το κράτος και οι ορδές των πάνοπλων μπάτσων αδυνατούν να μας κλειδώσουν σπίτι. Το μαρτυρούν οι γεμάτοι δρόμοι των πόλεων, τα πάρκα κι οι καβάτζες μας μετά τις ώρες της νυχτερινής απαγόρευσης, οι καταλήψεις μας που δε συμμορφώνονται σε περιοριστικά μέτρα. Θα συνεχίσουμε να βρισκόμαστε με τους φίλους και τις φίλες μας, με τους συντρόφους και τις συντρόφισσες μας, όποτε κι όπως εμείς αποφασίζουμε. Δε θα απομονωθούμε: έχουμε επιλέξει τη Ζωή, σε πείσμα της κρατικής τρομοκρατίας με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Ξέρουμε ότι ο φόβος θα αλλάξει στρατόπεδο. Σύντομα.

ΠΙΣΩ ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ, ΕΜΠΡΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΕΣ

ΜΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΠΑΝΔΗΜΙΑ: ΚΡΑΤΟΣ, ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ.

ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ ΤΕΛΟΣ, ΖΩΗ ΜΑΓΙΚΗ!

Μάρτιος 2021

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΚΤΗΜΑΤΟ Ξ ΠΡΑΠΟΠΟΥΛΟΥ
EST. 2006

ΠΕΖΟΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗ ΗΛΙΑ 49, ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΡΕΜΑΤΙΑΣ, ΧΑΛΑΝΔΡΙ

*«Είναι τώρα ν' αποκαταστήσουμε
του ηθικού δικαίου την υπέρτατη πράξη.*

Να κάνουμε ποίημα τη Ζωή.

Και τη Ζωή πράξη»

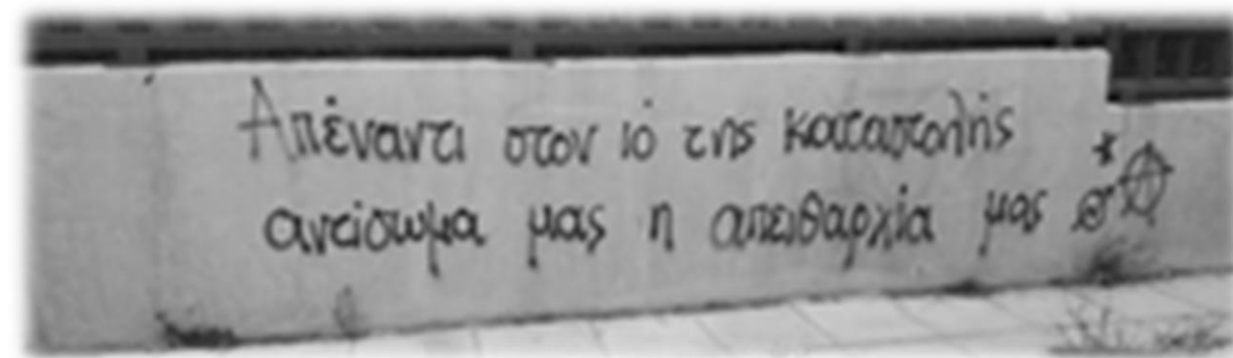
Κ. Γώγου

«ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ: να ζούμε»

ΖΟΥΜΕ ενάντια στις απαγορεύσεις.

«Αποφασίζουμε και διατάζουμε». Μια φράση που μας έρχεται από άλλες περιόδους κι όμως θα μπορούσε κάλλιστα να περιγράψει το δημοκρατικό μας πολίτευμα. Πάνε μήνες τώρα που έχουμε χάσει τη μπάλα με τα μέτρα που μας επιβάλλει το κράτος, καθώς με πρόσχημα τον διαβόητο ιό -κι όχι μόνο- απαγορεύονται πλέον οι "άσκοπες" μετακινήσεις, οι ζωές μας περιορίζονται σε 6 κωδικούς και μας επιτρέπουν να "προαυλιζόμαστε" εντός 2 χλμ, μέχρι τις 21:00. Παράλληλα, τα ΜΜΕ σ' αυτή την ασφυκτική συνθήκη, τρομοκρατούν με κάθε πιθανό τρόπο, μετρώντας κάθε μέρα νέα κρούσματα και νεκρούς, προειδοποιώντας (!) για νέα κύματα και νέες μεταλλάξεις, με σκοπό προφανώς να αποδεχτούμε την κανονικότητα που η δημοκρατία ορίζει εις βάρος μας. Κι ενώ μας λένε να είμαστε πειθήνια ρομποτάκια επιτρέποντάς μας μόνο να δουλεύουμε και να καταναλώνουμε, οι πόλεις μας είναι -δυστυχώς- μπατσοκρατούμενες, μιας και σχεδόν μόνο οι μπάτσοι έχουν το ελεύθερο να αλωνίζουν. Στα κανάλια πρέπει να ανεχόμαστε τους συνδικαλιστές μπάτσους να μας μπουκώνουν ευθέως πλέον με τη γραμμή και τα αιτήματα της πιο κατάπτυστης και μισητής κοινωνικής ομάδας. Και σαν να μη μας έφταναν όλοι αυτοί οι εντεταλμένοι ρουφιάνοι να μας τραμπουκίζουν, έχουμε και τους ειδικούς λοιμωξιολόγους, να μας νουθετούν και να μας υποδεικνύουν πώς (δεν) πρέπει να ζήσουμε, για να μην πεθάνουμε. Η οποιαδήποτε όμως εναντίωση στη μπλε στολή, σημαίνει αυτόματα καταστολή, σύλληψη, φακέλωμα, ενώ η αμφισβήτηση της ιατρικής επιστήμης ορίζεται αυτομάτως ως ψεκασμένη. Και κάπως έτσι, το κράτος επιδιώκει να ισοπεδώσει οποιαδήποτε φωνή αντιτίθεται στο υπάρχον.

Αρκούν όμως αυτά; Οι εξουσιαστές μας διαφωνούν. Απαιτούν κι άλλη καταστολή, κι άλλο έλεγχο. Για οτιδήποτε συμβαίνει διακηρύσσουν την ίδρυση μιας ακόμα υπηρεσίας μπάτσων, λες και δεν έχουμε βαρεθεί να τους βλέπουμε στις γειτονιές μας και στο κέντρο της πόλης. Μπάτσοι για τα ΜΜΜ (δε μας φτάναν ρουφιάνοι, ελεγκτές, σεκιουριτάδες) και μπάτσοι για τα πανεπιστήμια, γιατί

πρέπει κι οι φοιτήτριες να το βουλώσουν. Είναι εμφανές ότι κάθε μορφή αντίστασης πρέπει να παταχθεί, γι' αυτό με ταχείς ρυθμούς προωθήθηκε το νομοσχέδιο απαγόρευσης των διαδηλώσεων. Προαπαιτούμενο πλέον για την παρουσία μας στο δρόμο είναι η συγκατάθεση των μπάτσων για το δρομολόγιο, για τον "υπεύθυνο", για το αν θα "κατεβούμε" στο οδόστρωμα, σε μία ή δύο λωρίδες. Δεν αρκεί όμως η απαγόρευση διαδηλώσεων, το κράτος απαιτεί απόλυτη σιγή. Πρόσφατα, ψηφίστηκε τρομονόμος στις τέχνες και το ίδιο επιδιώκουν να γίνει και στα social media. Η λογοκρισία γίνεται πλέον πραγματικότητα σε κάθε έκφραση του δημόσιου λόγου/χώρου και επεκτείνεται και στο διαδίκτυο.

Ταυτόχρονα, οι «αόρατοι/ες» αυτής της κοινωνίας, μετανάστ(ρι)ες, έγκλειστοι κι έγκλειστες σε φυλακές και ψυχιατρεία υφίστανται μια άνευ προηγουμένου περιστολή των λιγοστών ελευθεριών τους: απαγόρευση εξόδων, μεταγωγών και αδειών για μήνες, απαγόρευση επισκεπτηρίων (π.χ. Φυλακές Χανίων), απαγόρευση μέχρι και προαυλισμού όπως έγινε πρόσφατα στις πτέρυγες Α και Δ του Κορυδαλλού. Κι αν κάτι μπορεί να συνοψίσει την κατάσταση στα κελιά της δημοκρατίας, είναι η περίπτωση του πολιτικού κρατούμενου και απεργού πείνας Δ. Κουφοντίνα, που επιδεικτικά και αδιάλλακτα το κράτος τον "αφήνει" να πεθάνει με την επανειλημμένη άρνηση μεταγωγής του από το Δομοκό στον Κορυδαλλό.

Κι αν κάπου συντείνουν όλα όσα αναφέραμε μέχρι εδώ είναι ότι η εξουσία αντλεί τη δύναμή της από την πειθάρχηση και την καταστολή, από την τρομοκρατία και την απειλή του θανάτου. Ένα χρόνο τώρα βιώνουμε την επιτομή της θανατοπολιτικής: δε μας αφήνουν να ζήσουμε, για να μην "πεθάνουμε". Κι αν κάτι μας δίδαξε η πρόσφατη πολιτική ιστορία, είναι ότι δεν περιμένουμε από κανέναν να μας σώσει. Δεν έχουμε καμία εμπιστοσύνη προς τη δημοκρατία και το κράτος δικαίου, ενώ γνωρίζουμε πως το κράτος πρόνοιας δεν πρόκειται να μας γλιτώσει από καμία "πανδημία". Το σώμα μας αποτελεί για ακόμα μια φορά πεδίο αγώνα. Το σύνθημά μας "Αν δεν αντισταθούμε σ' όλες τις γειτονιές, οι πόλεις μας θα γίνουν μοντέρνες φυλακές" έχει επαληθευτεί με τον πιο δυστοπικό τρόπο.

Σ' αυτό το πλαίσιο, εντάσσονται οι επιθέσεις των ένστολων δολοφόνων σε γειτονιές όπως το Χαλάνδρι κι η Νέα Σμύρνη. Καλέσαμε δημόσια διαδήλωση στη γειτονιά μας, για να μιλήσουμε για όλα όσα μας πνίγουν. Μέσα στη λαϊκή του Κάτω Χαλανδρίου ομάδες ΜΑΤ και ΔΕΛΤΑ μας επιτέθηκαν και μας κυνήγησαν ανάμεσα στους πάγκους, επειδή ανοίξαμε δύο πανό και φωνάξαμε συνθήματα. Δεν καταγγέλλουμε, ούτε θέλουμε να παρουσιαστούμε ως θύματα. Το κράτος έκανε απλώς τη δουλειά του και μας επιτέθηκε, όπως άλλωστε καθημερινά συμβαίνει σ' όλες τις γειτονιές, όπου η αυθαιρεσία των μπάτσων πάει χέρι-χέρι με την ατιμωρησία τους. Αγέλες ένστολων φρουρών χτυπάνε, διαπομπεύουν, φορτώνουν με κατηγορίες όποιον και όποια επιθυμούν. Προφανώς, δεν περιμένουμε καμία ΕΔΕ και καμία δικαστική απόφαση να περισώσει κάτι. Μόνοι και μόνες μας βάζουμε τα σώματά μας ανάχωμα στη δυστοπία που βιώνουμε και γνωρίζουμε ότι μπορεί να αντιμετωπίσουμε συνέπειες, τις οποίες συλλογικά θα διαχειριστούμε. Κι αν κάτι μπορεί να σταματήσει την επέλαση των μπάτσων στις γειτονιές μας, είναι μόνο οι κοινωνικές αντιστάσεις: από τη γιούχα στα ένστολα καθάρματα, μέχρι τα πρόσφατα πεσίματα στους μπάτσους στη Νέα Σμύρνη, μέχρι τις εξεγέρσεις μας. Στεκόμαστε ενάντια στην καταστολή έμπρακτα στο δρόμο και είμαστε ενάντια σε οποιαδήποτε αντιπολίτευση επιχειρεί να αντλήσει πολιτική υπεραξία στις πλάτες μας προωθώντας εκλογικές αυταπάτες. Οπλίζουμε την μνήμη και οργανώνουμε την κοινωνική αντίδραση που θα τους πνίξει, από τη Νέα Σμύρνη ως το Χαλάνδρι και σε κάθε γειτονιά. Έτσι απαντάμε στη βία του κράτους.

Κι είναι ίσως τραγική παράλειψή μας που δεν αναφερθήκαμε ως τώρα στο μαγικό εκσυγχρονισμό της εργασίας. Οι μισές από μας κλειδωμένες στο σπίτι, αναγκασμένες να υπακούμε σε κάθε εντολή των αφεντικών ασχέτως ωραρίου, σε καθεστώς «τηλεργασίας», μιας εργασίας απελευθερωμένης από τις εργασιακές δεσμεύσεις και κεκτημένα. Οι άλλοι μισοί άνεργοι ή δουλεύοντας εξαντλητικά ωράρια με μισθούς που δεν καλύπτουν ούτε τις βασικές μας ανάγκες, χωρίς χαρτιά και εξοδόχαρτα: ντελιβεράδες κι εργαζόμενες στον τομέα της εστίασης και της υγείας, νταντάδες, ανειδίκευτα, (άλλα και σ' οποιονδήποτε τομέα της παραγωγής) αντιλαμβανόμαστε ότι τα εργασιακά δικαιώματα είναι ένα ανέκδοτο, ενώ οι εργατικοί νόμοι είναι η φάρσα των αφεντικών στις πλάτες μας. Και σαν να μην έφταναν αυτά προσπαθούν να μας πείσουν για μια νέα αγορά όπου οι διεκδικήσεις δεν χωράνε, γιατί είμαστε όλοι «συνεργάτες» και "freelancers" (πχ wolt, ατομικές συμβάσεις). Ενόψει των παραπάνω, δηλώνουμε ότι δεν έχουμε πια κανένα αίτημα να απευθύνουμε προς το κράτος, ούτε και περιμένουμε κάτι από αυτό. Αγωνιζόμαστε εναντίον του με όλες μας τις δυνάμεις, η μία δίπλα στο άλλο. Ο αγώνας μας δεν είναι ούτε νόμιμος, ούτε παράνομος. Είναι αναγκαιότητα.

Να σαμποτάρουμε τις εθνικές φιέστες

Κι ενώ οι κρατικές μηχανές δουλεύουν στο τέρμα σπέρνοντας φόβο και καταστολή, τα «εθνικά γαλόνια» βρίσκουν την ιδανική ευκαιρία να εξαπολύσουν τις ιαχές μισαλλοδοξίας και να ράψουν τα γιορτινά τους κοστούμια. Τα 200 (σχεδόν) χρόνια από την "ελληνική επανάσταση" γίνονται το τέλειο εργαλείο από την πλευρά της κυριαρχίας την καταλληλότερη στιγμή, να καλέσει ξανά το ποίμνιο του προς εθνική επιστράτευση. Ένας διάχυτος λόγος περί έθνους, ηρωικών κατορθωμάτων, αλυτρωτισμού, милитарιστικού παροξυσμού και γαλανόλευκης πίστης (με τις αριστερές ευλογίες) στο δημόσιο πεδίο, αποπειράται να μας κάνει να ασφυκτιούμε για άλλη μια φορά.

Το ελληνικό κράτος "ευπειθώς αναφέρει" τον εξ' ανατολής κίνδυνο και τη λιγοστή του επιρροή στον παγκόσμιο γεωπολιτικό χάρτη, παρουσιάζοντας διαρκώς μια εικόνα θυματοποίησης, επικαιροποιώντας τη μεγάλη ώρα για εθνική συσπείρωση. Κι επειδή το σύστημα της εκπαίδευσης είναι η εκπαίδευση του συστήματος, αρωγός στα εθνικά πλάνα είναι το γνωστό σε όλους/ες μας Ε.Κ.Π.Α. Έχοντας αναλάβει πλήρως την ενορχήστρωση της εθνικής καμπάνιας με διαδικτυακές -για την ώρα- εκδηλώσεις και σεμινάρια ελληνικής κατήχησης, γίνεται η αιχμή του δόρατος για την πολεμική επιχείρηση.

Οι εθνικοί εορτασμοί δεν έμειναν στη δυσσομία των media και αποπειράθηκαν να μολύνουν και τους τοίχους της μητρόπολης. Ο Δήμος Αργυρούπολης-Ελληνικού με την παρουσία των μπάτσων -μόνο έτσι θα ήταν εφικτό άλλωστε- "προσέλαβε" εγκεκριμένο γκραφίτα με εθνικό-φασιστικά διαπιστευτήρια ονόματι «Εύρυτο», να δώσει τόνο εθνικού καρναβαλιού, σχεδιάζοντας τους "ήρωες" του '21 με σπρέι. Δε λογάριασαν όμως πως οι τοίχοι των γειτονιών μας είναι ήδη λερωμένοι με αντιεθνικά συνθήματα από όσους και όσες δεν ψήνονται με το εθνικό παραμύθι και δεν αφήσαμε ούτε μέρα ζωής

